

РЕШЕНИЕ

№ 38532

гр. София, 20.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 19.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **2978** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

производството е по чл.107 от ДОПК.

Образувано е по жалба на Софийски университет СУ “С. К. О.“, БУЛСТАТ[ЕИК], чрез адв.З. О. срещу Акт за прихващане или възстановяване № СФД22-У321-23/18.11.2022г., издаден от органа по приходите на Столична община-л.42, В ЧАСТТА потвърдена с решение №СОА23-РД28-7 от 20.01.2023г. на Кмета на Столична община, с която не е уважено искането за прихващане над уважената част от 160 167,34лв. до претендирана от 1 325 270,66лв. главница и лихви за просрочие в размер на 39 341,54лв.. Тази уважена част касае ТБО за 2009г. за стопанисваните имоти имоти под №.1,3,4,5,6 и 7, посочени в решение по адм.дело №6296/2014г.. Признати са изводите, че сумата не е дължима, тъй като лицето като стопанисващо не е сред задължените субекти и е прихваната, поради което в тази част АПВ не се оспорва.

По изложените в жалбата съображения –се моли да се уважи същата. Посочено е, че производството пред ответника е образувано по искане по чл.129, ал.1 от ДОПК за прихващане на недължимо платени местна такса за битови отпадъци /ТБО/ в размер на 1 325 270,66 лева и лихви за просрочие в размер на 39 341,54 лева за периода от 2005г. до 2009г. за предоставените му за управление сгради и земя - публична държавна собственост. Съответно с оспорения АПВ се прихващат общо 160 167,34 лева, във връзка с Ревизионен акт № СФР17-РД77-10 от 13.1.2017г. и погасителния план, приет с решение № 281/18.5.2017г. на Столичния общински съвет. Твърди се, че неправилно не е уважена искането в останалата част и жалбата, тъй като с Доклад за извършена проверка № 21-065/31.5.2011г., въз основа на който е издаден отменения АУПОВМТБО № РД-22-65 от 16.12.2011г. на ответника е известно, че от жалбоподателя не се оспорват установените с този доклад обстоятелства, че за периода 2005г. до 2009г. вкл. СУ е

платил описаните в жалбата задължения за посочените сгради - публична държавна собственост, предоставени му за управление. За това какъв е статута на тези сгради е посочено, че няма спор, тъй като е установено с решения на съда, във връзка с които АУПОВМТБО № РД-22-65/16.12.2011г. е отменен в частта му относно ТБО и лихви за просрочие за тези сгради и земя, защото за тях СУ „Св. К. О.“ не е задължено лице по чл.64, ал.1 във връзка с чл.11 от ЗМДТ в редакцията му до 31.12.2010г.. С оглед изложеното се прави извода, че има недължимо платени суми, които подлежат на връщане. Твърди се, че са станали изискуеми на 22 февруари 2018г., когато е постановено решение № 2389/22.2.2018г. по адм. дело № 5877/2017г. на ВАС, с което е оставено в сила решение № 592/31.01.2017г. по адм. дело № 6296/2014г. на АССГ, с което е отменен АУПОВМТБО № РД-22-65/16.12.2011г. в частта му относно ТБО и лихви за просрочие за предоставените за управление на СУ „Св. К. О.“ сгради и земя - публична държавна собственост. Твърди се, че се касае за прихващането на недължимо платените от СУ „Св. К. О.“ МТБО и лихви за просрочие с дължимите от него към Столична община МТБО и лихви за просрочие. Подчертава се, че погасителната давност за тях по чл.171, ал.1 от ДОПК е изтекла на 7.04.2015г. - пет години след влизането в сила на 7.04.2010г. на посочения акт, с който погасителната давност е била прекъсната, и след тази дата тя не е била спирана или прекъсвана на някое от основанията по чл.172 от ДОПК. Също абсолютната давност по чл.171, ал.2 от ДОПК за тях е изтекла на 01.01.2018г. и тези публични вземания е следвало да бъдат служебно отписани преди 22.02.2018г..С оглед изложеното – се моли да се уважи жалбата и да се отмени оспорения акт в съответната част като преписката се върне на ответника със задължителни указания.

В съдебно жалбата се поддържа от адв.О.. Претендират се разноски по списък от 54 744лв., от които 54 144лв. за адвокатско възнаграждение, 550лв. за СЕ и 50лв.д.т..

Ответната страна оспорва жалбата чрез юрк.В. и моли да се отхвърли. Претендира юрк.възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ САТНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

Жалбата от 09.02.2023г. с данни за връчване на потвърждаващото решение №СОА23-РД-28-7 от 20.01.2023г. на Кмета на СО на 26.01.2023г. видно от обратна разписка л.18 и л.17- е в срок, от адресат на акта с правен интерес, поради което се прави извода, че е допустима.

По съществуващото на жалбата съдът съобрази следното:

В това решение №СОА23-РД-28-7 от 20.01.2023г. на л.11 /том I/ е посочено, че:

Има искане № СОА20-УЗ21-250/17.02.2020г., с което се претендира прихващане или възстановяване за периода от 2005г. до 2009 на недължимо платени суми в размер на 1 325 270,66лв. главница и лихви за просрочие в размер на 39 341.54 лв., които са задължения по РА №СФР17-РД-77-10 от 13.01.2017г. разсрочени с решение на СОС №281/2017г. По тази молба е имало МО, отменен от Кмета на СО с решение №СОА20РД28-18 от 15.06.2020г., което е отменено и преписката е върната за произнасяне.

Маркирано е, че преди решението по МО- по искане на СУ от 27.06.2018г. е издаден АПВ №СФР20-УЗ21-3 от 27.05.2020г., по която е отказано възстановяване ТБО в размер на 1 325 270.66лв. и лихви за просрочие в размер на 39 341.51 лв. за 2005-2009г.. Този АПВ е потвърден с решение №СОА20-РД-28-31 от 07.08.2020г. на Кмета и предмет по дело №12580/20 на АССГ, с което е отхвърлена жалбата на СУ. С решение №2504 от 17.03.2022г. по дело №6793/21г. на ВАС решението на АССГ е отменено и делото е върнато за ново произнасяне.

Настоящият състав към този описан факт в АПВ- следва за маркира, че причината за отмяна е процесуална – че АССГ не е проверил довода за нищожност вкл. и предвид наличието на висящо производство по МО. Спорът по същество – дължим ли е процесното задължение не е

разглеждан.

При новото разглеждане на делото е постановено решение №3532 от 27.05.22г. по адм.дело №2774 от 2022г., с което е отменен

АПВ №СФР20-У321-3 от 27.05.2020г., в частта с която е отказано възстановяване ТБО в размер на 1 325 270.66лв. и лихви за просрочие в размер на 39 341.51 лв. за 2005-2009г. Преписката е изпратена за издаване на нов акт съобразно указанията, които са, че трябва да се провери дали по МО е имало произнасяне.

Съставът констатира, че по същество не е имало също указания освен да се съобразят всички съдебни решения.

Следствие на това връщане е издаден АПВ СД-Д22-У321-16 от 20.07.2022г., който е отменен по административен ред с решение №СОА22-РД28-34 от 06.10.2022г. на Кмета на СО и преписката е върната за ново произнасяне.

Съставът констатира, че основанието за връщане отново е процесуално – към АПВ няма разпоредителна част, в която да са посочени сумите /виж решение на л.28/.

След същото е постановен процесния оспорения АПВ №СФД-22-У321-23 от 18.11.2022г. на л.42.. Тази фактическа обстановка по-горе е описана в същия на л.43.

Новото е констатацията, че искането на СУ за прихващане и възстановяване е от 27.06.2018г. и ново няма.

Посочен е друг предходен АПВ №РД-22-65 от 16.12.2011г., който е потвърден от кмета на СО и отменен частично с решение на АССГ по адм.дело №6296/2014г., оставено в сила от ВАС по адм.дело №5877/2017г., в частта за установени задължения за МТБО и съответните лихви за периода 01.01.2005—31.12.2009г. описаните там 34 НИ, за които лицето ги стопанисва, но не е собственик. Допълнено е, че за периода 2004г.-2008г. тези задължения са били установени с влязъл в сила акт. Оставено е АПВ в сила само за задължения ТБО от 69 638,02лв. за 4 имота, които вече са собственост на СУ. Това са за имот партида М1 275 101122 10 в район „С.“, за който е определен данък от 242,4лв., за имот партида М415 07032610 също в район „С.“ – данък от 600лв., за имот партида М 914 101119 15 –данък от 44 476,32лв.в район „М.“, и за имот партида М170045 010207 17 в район „В.“ 14 070,40лв.

Така с процесния акт на 1-во място е направен извода, че за периода 01.01.2009г. до 31.12.2009г. по неотменения АПВ №РД-22-65 от 16.12.2011г. има задължение от 59 364,94лв. главница към 18.11.2022г. отразени таблично за описаните по-горе 4 имота, както и лихва от 28 496,79лв..

На 2-ро място е посочено, че за периода 2009г. за тези имоти, за които АПВ – е отменен са заплатени суми във район „В.“ партида М 117 01020803 –ТБО 11 072лв. и по партида М 117-010208-03 3 133,54лв., за 1 имота в „Л.“-партида М138 главница 40 592,80лв. лихва за 2009г. 1 039,18лв., за имот в С. партида М 000101-010201-07 50 080лв, за 4 имота в С. партиди М124 -129,85лв и М 144 - 4 572,02лв., партида М 125 630,93лв., М 143 76,75лв.. За тези платени суми за описаните 9 имота - е установено, че следва да се възстановят общо 101 744,80лв. главница и 48 840,27лв. лихва или подлежат на възстановяване 150 585,07лв..В тази част за ТБО за 2009г. ПРОЦЕСНОТО АПВ не се оспорва. Със същото след пресмятане е прихваната сумата от 160 167,34лв.

С потвърждаващото решение на Кмета на СО №СОА23-РД28-7 от 20.01.2023г. /на л.11/ на първо място е прието, че АПВ е издаден от К. М. Г., действаща в качеството си на орган по приходите, на длъжност „главен инспектор“ в отдел „Ревизии и събиране на вземания“ при дирекция „Общински приходи“ Столична община. Същата е заемала длъжността въз основа на Заповед рег. № СОА20-РД15-9861/30.07.2020г. на Кмет на СО. Издава е АПВ въз основа на Резолюция с рег. №СФД22-У321-22/18.11.2022г. на Е. К. К. - началник на отдел „Ревизии и събиране на вземания“

при дирекцията, видно от Заповед с рег. № СОА20-РД15-363/08.01.2020г. на Кмета на СО. Последният е определен с Разпореждане рег. № СФД20-ВК66-16/16.01.2020г. на М. Г. М. - директор на дирекция „Общински приходи“, (видно от Заповед рег.№ СОА20-РД15-16/03.01.2020 г. на Кмет на СО), като орган по прихода, който да упражнява компетентността по възлагане на проверки и ревизии за определяне и установяване на задълженията за местни данъци и местни такси съгласно ЗМДТ и приетите от Столичен общински съвет подзаконовни нормативни актове, на основание, чл.112, ал.2, т.1 от ДОПК и ал.4, ал.5 от ЗМДТ във връзка с издадената от Кмета на Столична [община] рег.№ СОА20-РД09-1362/14.02.2020г., където са определени кои служители в дирекция „Общински приходи“ имат качеството на органи по приходите, и могат да установяват, обезпечават, събират и контролират местните данъци и такси, на основание чл.4, ал.3 и ал.4 от ЗМДТ.

Посочено е, че с жалбата се иска - изцяло отмяна на АПВ с твърдението, че за периода от 01.01.2005г. до 31.12.2009г. от СУ, са платени суми в размер на 1 325 270.66 лв. за МТБО и 39 341,54 лв., които не са дължими и следва да се възстановят.

Не е споделено възражението по т.1 от жалбата, касаещо неправилност на установеното, че към 18.11.2022г. СУ има задължение в размер на 74 459.13лв. по РА рег.№ СФР17-РД77-10/13,01.2017г. и погасителния план, приет с решение № 281 от 18.05.2017г. Маркирано е, че внесената на 27.07.2022г. сума в размер от 286 508.20лв. е отчетена в район „Л.“, но освен тази сума е останала за донасяме още и сума в размер на 74 459.13 лв. за дължима лихва.

Не е споделено и възражението, направено в т.2 на стр.1 -2 от жалбата, че неправилно са установени лихвите за забава върху главницата от 59 364.94лв. и твърдението, че тази главница е погасена чрез прихващане със задълженията на СО към СУ, произтичащи от посочените съдебни актове на 22.02.2018г., на която дата двете насрещни вземания са станали ликвидни и изискуеми. Както и направеният от жалбоподателя в резултата на горното извод, че след 22.02.2018г. главницата от 59 364.94лв. е погасена и на СО не се дължи лихва за забава за времето след 22.02.2018г. до 18.11.2022г. в размер на 56 993.58 лв., и няма основание такава сума да се прихваща срещу задълженията на СО към СУ. Мотивите са, че няма АВП за тази сума, нито искане за прихващане от СУ преди 27.06.2018г., поради което задължението е налично.

Не е споделено и твърдяното от СУ в т. 3, че са налице недължимо платени и подлежащи на възстановяване всички суми. платени от СУ за периода от 01.01.2005 г. до 31.12.2009г., за МТБО - 1 325 270.66 лв. и лихви за просрочие - 39 341.54, а не само недължимо платените за периода: 01.01,2009 г.-31.12.2009 суми за МТБО и лихви за просрочие в размер на 160 167.34 лв., установени с обжалвания АПВ рег. № СФД22-У321 -23/18.11.2022г..

Посочено е, че служебно прихващане е едопустимо. Подчертано е, че има становище вече за сумите от 1 325 270.66 лв. за МТБО и 39 341.54лв. лихви за просрочие, че са предмет на установително производство, по което е налице издаден индивидуален административен акт от 01.03.2010г., който не е бил обжалван в срок от СУ и същият е влязъл в законна сила. Допълнено е, че не е доказано, че е платил тези суми, за да бъдат възстановени, за които имоти се касае, за кои години от периода и т.н.. Изрично е маркирано, че по искането от 27.06.2018г. за прихващане на сумата от 1 325 270.66 лв. за МТБО и лихви за просрочие от 39 341.54лв., има издаден АУПОВМТБО № РД-22- 20/01.03.2010г., която е била предмет на прихващане на задълженията за МТБО установени именно с този акт от 01.03.2010г., който не е обжалван от СУ и се ползва със стабилитет.

Взирано е, че видно от АУПОВМТБО рег. № РД-22-20/01.03.2010г. определеният с този акт общ размер на задължения за ТБО е 2 397 187.38 лв., от които е установено, че са внесени 1 546 724. 45 лв., и след извършено прихващане с установената за възстановяване сума е определено, че е

налице остатък за довносяне в размер на 897 020.50 лв. главница за ТБО. Така е направен извода, че претендираната с разглежданото искане от 27.06.2018г. сума в размер от 1 325 270.66 лв. не може да бъде възстановена, респективно прихваната с други изискуеми задължения на СУ, тъй като тя вече е била предмет на прихващане с акта от 01.03.2010г. Тази сума освен, че е прихваната – е била счетоводно отразена по надлежния ред, в съответните отдели на СО, по имотните партиди на СУ, преди публичните вземания да се погасят по давност.

Подчертава се, че претендираното с искането прихващане на сумите от 1 325 270.66лв. за ТБО и лихви за просрочие от 39 341.54 лв., за периода от 01.01.2005 г. до 31.12.2009 г., като недължимо платени е неоснователно и защото в мотивите на решение от 31.01.2017г., което се възприема и в касационното решение от 22.02.2018г. „за периодите 2005г., 2006г., 2007 г. и 2008 г. органът не е имал правомощието да издава АУПОВМТБО с рег. № РД-22-65/16.12.2011г. предвид приложимостта на чл.27. ал.2, т.1 от АПК по силата на чл.166, ал.2 от ДОПК за съответната част от процесиите имоти“. Правната възможност СУ да обжалва издадения от Кмет на Столична община АУПОВМТБО с рег. № РД-22-65/16.12.2011г. е възникнала за него, поради това, че Кметът на Столична община на основание чл.99, т.1 от АПК е отправил до Областния управител на област С.-град Искане с рег. № 09-00-473/25.06.2010г. за отмяна на влязъл в сила акт, а именно на индивидуалния административен АУПОВМТБО с рег. № РД-22-20/01.03,2010г., който е бил отменен с рег.№ към 07/119 от 14.07.2010г. на Областния управител на област С., която отмяна е обективизирана в писмо рег. № 07/119/14.07.2010г.. което впоследствие е обявено за нищожна с Решение № 5839/05.10.2015г. по адм. дело 3699/2015г. на АССГ, 1 отделение, 12 състав, оставено в законна сила с Решение № 7423/21.06.2016г. по опис на ВАС, Седмо отделение, по адм. дело № 13207/2015г. т.е. АУПОВМТБО с рег. № РД-22-20/01.03,2010г. стабилен ИАА.

С оглед тези мотиви жалбата е отхвърлена.

В СЪДЕБНОТО ПРОИЗВОДСТВО са приети писмени доказателства и въз основа на тях е изслушано основно и допълнително заключение от вещото лице Д., което съдът кредитира.

Видно от основното заключение, представени са и таблично общо платените от СУ „Св.К. О." на Столична Община, задължения за местна такса за битови отпадъци и лихви за просрочие за 2005г., 2006г., 2007г. и 2008г. за НИ са 1 481 276,77лв.. Тези сума са били предмет на установяване в производство по издаване на Акт за установяване рег. № РД-22-20/01.03.2010г., отразени са като такива, и са признати като погасени задълженията на СУ.

Вещото лице е направило съпоставка по задачи 1.1. и 1.2., съгласно Доклад с рег.№21-065/31.05.2011г. и АУПОВМТБО с рег.№РД-22-20/01.03.2010г. за платени суми за ТБО и лихви за просрочие и установява, че е налице частична (в по-голямата част) идентичност, като съответните разлики в част от сумите са: в имоти с партидни №№: М1 17; М210; М144; М138; М4012; М101; М219 и М083 или: общо внесени суми по Доклад №21-065/31.05.2011г.: 1 481 276.77лв..Общо внесени суми по АУПОВМТБО РД-22-20/01.03.2010г. са 1 464 902,24лв.. Съответно разликата е 16 374,53лв.

Видно от допълнителното заключение от 19.05.2025г. на л.844 /том 3/ -по въпрос 1 за това „Какъв е размерът на начислените лихви за просрочие, за погасяване задълженията на жалбоподателя по Решение № 281/18.05.2017г. на СОС дължими за забава, към датата и първото плащане - 08.12.2021г.? вещото лице отговаря следното: към датата 08.12.2021г., размерът на начислените лихви за просрочие, за погасяване задълженията на жалбоподателя по Решение № 281/18.05.2017г. на СОС дължими за забава е в размер на 555 245,87лв.

По въпроса „Да установи има ли или не остатък за довносяне след направеното плащане на 27.07.2022г. и какъв е неговият размер? –вещото лице сочи, че от представеното на експертизата

банково бордеро серия:ББ22, номер:[ЕГН]/27.07.2022г., Област: С. - град, Община: Л., Име: СУ Св.К. О., вид задължение: лихва т.бит.2016, със срок 01.07.2016, РА-СФР17-РД77-10_09 се установява, че дължимо: 360 967,33 лв., платено: 286 508,20 лв.. Установен остатък за довносяне след направеното плащане на 27.07.2022 г. в размер на: 74 459,13 лв.

На въпроса: Дали установената сума по т.3 е била предмет на прихващане с процесното АПВ? – е отговорено, че видно от представеното АПВ №СФД22-У321-23/18.11.2022г. установената сума по т.3 от 72 294,01 лв. (сбор на суми от колона 10-прихваната сума, редове: 20-последната сума, 21,22,23,24,25) служебно е била прихваната от други райони, и е останала разлика за довносяне в размер на 2 153,52 лв. за район Л..

СЛЕДОВАТЕЛНО ОТ ПРАВНА СТРАНА СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

АПВ е издаден от К. М. Г. - орган по приходите, на длъжност „главен инспектор“ в отдел „Ревизии и събиране на вземания“ при дирекция „Общински приходи“ Столична община, заела длъжността въз основа на Заповед рег.№ СОА20-РД15-9861/30.07.2020г. на Кмет на СО. Следователно се касае за валиден ИАА.

Издадено е АПВ въз основа на Резолюция с рег. №СФД22-У321-22/18.11.2022г. на Е. К. К. - началник на отдел „Ревизии и събиране на вземания“.

В производството са допуснати съществени процесуални нарушения въпреки опита за пореден трети път, след връщане от съда и по-горестоящия орган, на ответника да постанови законосъобразен акт.

За да достигне до гореизложеното, се съобрази следното:

Производството е по молба от 27.06.2018г., по която е издаден първоначално **АПВ №СФР20-У321-3 от 27.05.2020г.**, оспорен в частта, с която е отказано възстановяване на ТБО в размер на 1 325 270.66лв. и лихви за просрочие в размер на 39 341.51 лв. за 2005-2009г., потвърден в тази част с решение №СОА20-РД-28-31 от 07.08.2020г. на Кмета, отменен с решение №2504 от 17.03.2022г. по дело №6793/21г. на ВАС /решението на АССГ, с което е отхвърлена жалбата е отменено/ и делото е върнато за ново произнасяне. При новото разглеждане на делото е постановено решение №3532 от 27.05.22г. по адм.дело №2774 от 2022г., с което е отменен АПВ отново в същата част и преписката е върната за нов акт, който е АПВ СД-Д22-У321-16 от 20.07.2022г., който е отменен по административен ред с решение №СОА22-РД28-34 от 06.10.2022г. на Кмета на СО и преписката е върната за ново произнасяне. Новият акт /трети поред/ е **процесния оспорения АПВ №СФД-22-У321-23 от 18.11.2022г.л.42**. Същият се оспорва частично. С него е направено прихващане за сумата от 160 167,34лв. за дължимата ТБО за 2009г. за част от управляваните имоти, в която част не се оспорва.

Видно от акта в част II „Възстановявам“ няма попълнена сума, но и няма изричен отказ за разликата /която е 1 204 444,86лв., изчислена от състава/. В табличната част отново се касае за сумата от 160 167,34лв..

Този акт е издаден по молба от 27.06.2018г. изх.№ на СУ 07-00-12. Видно от същата

- на л.45 том I. по дело №12580/20г. на 21 с-в на АССГ– с тази молба е поискано прихващане. Посочено, че между СУ и СО има споразумение за разсрочване на ТБО в размер на 2 986 508,20лв. за срок от 5 години до 30.06.22г.. СУ се позова на решението на ВАС по адм.дело №5877/2017г. и решение на АССГ по адм.дело №6296/2014г. и отмяната на АУПОВМТБ №РД-22-65 от 16.12.2011г., с който са установени задължения за 7 389 885,16лв.. Сочи, че с този акт е установено, че са платени 1 325 270,66лв. за ТБО и 39 341,54лв. лихви, поради което тези суми са недължимо платени и подлежат на възстановяване. С молбата се иска прихващане на тези суми до датата на прихващане „срещу същата по размер част от публичните задължение по решение №281 от 18.95.2017г.“.

По същото дело на стр.43 е последваща молба от СУ №07-00-2 от 17.02.2020г., видно от която към момента на молбата –няма произнасяне по молбата от 27.06.2018г., която касае искане за прихващане на неоснователно платените главница от 1 325 270,66лв. и лихви от 39 341,54лв., които са разсрочени.

Следователно – по тази молба /основната и „подканящата“/ не е ясно платени ли са тези суми към момента на молбата или има разсрочване и на каква част. Един път се иска възстановяване, втори път прихващане без да се посочи за кои насрещни задължения на СУ се прави това. Приложеното решение на СОБС на л.45 гръб касае одобрения план за отсрочване и разсрочване на сумата от 2 162 128,34лв..

Следователно –нито молителят ясно е посочил какво иска, нито ответникът му е отговорил с акта, както трябва. Без оглед на това –безспорно е, че сумата от 1 325 270,66лв. за ТБО и 39 341,54лв. лихви по описаните в решението на АССГ по адм.дело №6296/2014г., установена с отмененото по делото АУПОВМТБ №РД-22-65 от 16.12.2011г., е недължима Този извод следва от влизането в сила на 1.01.2011г. на разпоредбата на чл. 11, ал. 5 от ЗМДТ, която вече включва и лицата, управляващи държавни имоти - сред задължените субекти да плащат ТБО. Безспорно е, че разпоредбата няма обратно действие, доколкото такова не ѝ е придадено с изрична разпоредба, поради което ТБО начислена за описаните 34 имота в решението на АССГ по адм.дело №6296/2014г. оставено в сила от ВАС с решение по адм.д.№5877/2017г- е недължима. Тази такса е поисканата 1 325 270,66лв. главница и лихви за просрочие в размер на 39 341,54лв. с молбата от 27.06.2018г..

Ответникът е допуснал съществено процесуално нарушение при издаването на оспореното АПВ по произнасянето за тази сума /която не е възстановил в цялост/ като не е посочил тя платена ли е и в какъв размер към момента на постановяването на акта, има ли частично погасяване. Има ли остатък, след като той счита, че решение по адм.дело №5877/2017г. не го обвързва като страна, а е обвързан от счещения за стабилен ИАА -АУПОВМТБО, рег. № РД-22-20/01.03.2010г., на който се позовава.

Този въпрос какво сума от претендираната е погасена чрез плащане или

прихващане е направен опит да се изясни със изслушаните по делото 2 СЕ.

На л.798 т.ІІІ е справка за платените лихви по погасителния план за периода от 01.01.2017г. до 31.12.2022г. в отделните райони, където се намират имотите. Приложени са и платежни нареждания. Те са съобразени от вещото лице по основната СЕ на л.808. Установяват се факти, които не са спорни, че по т.1., че за 2005г., 2006г., 2007г. и 2008г. за ТБО има задължение от 1 481 276,77лв., която сума е предмет на установяване в производство по издаване на Акт за установяване рег. № РД-22-20/01.03.2010г.. Вещото лице към момента на СЕ е установило, че общо внесени суми по АУПОВМТБО РД-22-20/01.03.2010г. са 1 464 902,24лв.. Съответно разликата е 16 374,53лв.. Също от допълнителната СЕ е видно, че има плащане от 27.07.2022г. с посочено основание лихва ТБО за 2016г.като от общо дължимата сума от 360 967,33лв. е платено 286 459,13лв. и има остатък от 74 459,13лв.. Тази сума е била служебно прихваната от други райони с процесното АПВ т.е. касае неоспорената част, за която е признато, че има основания за прихващане.

Следва да се има предвид, че това какво е платено към момента на постановяване на АПВ е обсъдено в същото на л.45 таблица за ТБО за 2009г. /главници платени частично/, за предходните години е посочено, че са платени. **Това обаче обаче частта от АПК, която не се оспорва.**

За останалата част -няма конкретни фактически установявания, като направо е изложен извода, че искането е неоснователно, защото има влязъл в сила АУПОВМТБО рег.№РД-22-20 от 01.03.2010г.. Не е ясно какви задължения има за периода 2005-2009 за ТБО за управляваните 44 имота /без тези за уважената част за съответната година/. Платени ли са, погасени ли са по давност, защото във времето на разглеждане на спора и това възражение се прави, както и пред настоящия състав. Трябва във връзка с последното да се подчертае, че ако е направено плащане - въпросът за давността не стои. Същата се свързва с наличието на задължение, което не е платено, тъй като възражението за давност -погасява правото на взыскателя да търси принудително вземането си, но не и самото материално право, поради което ако преди възражението и изтичането на давностния срок има плащане – то е релевантно. Платено е задължение, което е дължимо.

Въпросът е обаче за последното. Дължима ли е ТБО за управляваните 44 имота за периода 2005-2009г. и отговорът е – не, но не на база установеното от АУПОВМТБО рег.№РД-22-20 от 01.03.2010г., а се прави въз основа на закона. Същият е безусловен –чл.64 /в редакцията преди 1.01.2011 г./ от ЗМДТ разписва, че таксата по чл. 62_/ТБО/ се заплаща от лицата по чл.11 от ЗМДТ. За данъчните периоди 2005 г., 2006 г., 2007 г., 2008 г. и 2009 г., по чл. 11 от ЗМДТ това са собствениците, а след 01.01.2011г. с влизането в сила на новата ал.5 на чл.11 ЗМДТ е и оспорващият. Тази разпоредба не е нужно ответникът да я тълкува с нарочен акт какъвто е АУПОВМТБО рег.№РД-22-20 от 01.03.2010г., който не обвързва състава,

както и не е обвързал и съставите по адм.дело №6296/2014г. /оставено в сила от ВАС с решение по адм.д.№5877/2017г../. АУПОВМТБО рег.№РД-22-20 от 01.03.2010г. не е оспорен и би било стабилен ИАА само, ако не е нищожен. **В случая направеното „установяване“ на несъществуващо задължение и дописването на закона – е обстоятелство, което го опорочава в степен на нищожност.** Последната не се свързва само с привидната компетентност на органа, но е и налична и когато същият няма правото да издаде акта при никакви основания –каквато е процесната хипотеза. Издателят на АУПОВМТБО №РД-22-20 от 01.03.2010г. не може да установява задължение, което не съществува. Правната норма не позволява на органа да издаде процесното АУПОВМТБО, поради което то е нищожен акт не можещ да се ползва със стабилитет и като го е зачел ответникът е допуснал съществено процесуално нарушение. Изначалното признание на длъжника на несъществуващо задължение също не го поражда. Търси се ТБО, която не се дължи, без правно основание е или платена, или прихваната /няма конкретни данни по години за описаните имоти в процесния АПВ, за да се посочи точно/.

Следва да се подчертае, че това дали се дължи или не сумата не е спорно за ответника- че лицето не е задължен субект за 2005-2009г., тъй като последиците са зачетени за ТБО за 2009г. за стопанисваните имоти имоти под №.1,3,4,5,6 и 7, посочени в решение по адм.дело №6296/2014г.. Признати са изводите, че сумата не е дължима, тъй като лицето като стопанисващо не е сред задължените субекти и е прихваната, поради което в тази част АПВ не се оспорва.

Следователно – жалбата е основателна и трябва да се уважи ведно с последиците – присъждане на оспорвания разноска по списък на л.896 от общо 54 744лв., от които 550 за СЕ, 50лв. д.т. и 54 144лв. за адвокатско възнаграждение.

След отмяната на АПВ в оспорената част, трябва ответникът да съобрази новонастъпилите факти към момента на произнасяне –а именно да прецени по споразумението със СОБС каква сума от общо дължимата е погасена и как. Може ли да се направи прихващане с насрещни задължение на СУ към СО за МДТ след 2011г., след което да се прецени дали има сума за възстановяване от общо претендираната по молбата от 27.06.2018г. /извън уважената част на АПВ/. Да се има предвид, че ако вземането не съществува, със същото не може да се прави прихващането и последното е недействително.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

По жалба на Софийски университет СУ “Св. С. К. О.“, БУЛСТАТ[ЕИК], ОТМЕНЯ като процесуално незаконосъобразен Акт за прихващане или възстановяване № СФД22-У321-23/18.11.2022г., издаден от органа по приходите на Столична община, В ЧАСТТА потвърдена с решение №СОА23-РД28-7 от 20.01.2023г. на Кмета на Столична община, с която не е уважено искането за

прихващане над уважената част от 160 167,34лв. до претендирана от 1 325 270,66лв. главница и лихви за просрочие в размер на 39 341,54лв./ общо 1 364 612,20лв./ или за сумата от 1 204 444,86лв. представляваща посочената разлика.

В ТАЗИ отменена част

ВРЪЩА преписката на органа за ново произнасяне по молбата от 27.06.2018г., съобразно указанията.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА да заплати на жалбоподателя СУ „Св.К. О.“ разноси по делото в размер на 54 744лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ в 14 дневен срок от съобщаването му. Преписи на страните.

Съдия:

Съдия: